

Návrhy výzkumů

k textu *Dějiny z fragmentů*

a) kvalitativní

V dnešní době sice přetrvává funkce mass medií, které pro nás vybírají a upravují informace o okolním světě, k spoluvytváření povědomí propojené globální vesnice ale mají možnost přidat se všichni ti, kteří jsou připojeni k internetu. O událostech na druhé straně zeměkoule se tak nemusím dozvědět z večerních zpráv, ale vlastně mi stačí přečíst si blog jakéhokoliv člověka, který tam žije. Samozřejmě, že relevance těchto informací je rozdílná, stejně tak jako důvěryhodnost zdroje. Nic to ovšem nemění na faktu, že kdokoliv, kdo má k tomu prostředky, může veřejně psát o svém osobním životě a svých názorech a kdokoliv, kdo má k tomu prostředky, může tyto informace číst. Tento kvalitativní výzkum bych provedla formou detailního rozhovoru s několika lidmi, kteří si blog píšou. Co je k tomu vedlo, co si od toho slibují, zda je to stále baví, kolik času stráví on-line, zda čtou další blogy, jestli se nebojí o své soukromí, zda cenzurují komentáře ke svým příspěvkům, jestli vždy píšou pravdu, kolik mají on-line přátel a známých a kolik skutečných ... Důležité by bylo zaměřit se na určité typy blogů, ne například na ty politické nebo filmové, které jsou více novinářské a méně osobní.

b) kvantitativní

Tento výzkum by srovnával statistiky za posledních několik let v České republice. Kolik lidí má připojení k internetu, kolik jich je zaregistrovaných na internetových sítích a kolik z nich je aktivních. Výzkum by byl dále rozšířen dotazníkem rozeslaným mezi lidmi, případně inzerovaným na vývěsce v ISu. Dotazník by se ptal: 1) Jakou komunikační službu využívají na internetu nejvíce (možnosti: e-mail, instant messaging (ICQ), social network (facebook), blog). 2) Jak často danou službu využívají 3) Zda mají více emailových adres, účtů, přezdívek.

ke komiksu *Som grogy* (z MHD)

a) kvalitativní

V přečpané tramvaji se sice sotva dá stát, natožpak sedět, přesto ale všichni známe situace, kdy se nám konečně podaří ukořistit nějaké to místo, kterého se pak vzápětí, řízení neformální normou, musíme vzdát ve prospěch nějakého seniora. Tak tedy i když se nám poštěstí si sednout, pro jistotu na každé stanici vyhlížíme, nepřístupují-li nějakí potenciální kandidáti na naše místo. Zde je ale problém: Jak poznat, koho už máme pustit sednout a koho ještě ne? Shrbený dědeček o berlích je jasný případ, ale existuje mnoho sporných. Sednout máme pustit „staré lidi“ - kde je ale hranice mezi „mladými“ a „starými“, v kontextu MHD? Tento výzkum by probíhal formou zúčastněného pozorování. Jako zúčastněný pozorovatel bych jezdila MHD a vyčkávala na příchod lidí, u kterých se za normálních okolností rozmyslím, zda jim postoupit své místo. Teď bych je však sednout nechala a sledovala jejich reakce. Výzkum by mohl být ještě zajímavější, kdybych pouštěla sednout lidi, u kterých k tomu není důvod. Nicméně cílem výzkumu je zjistit, jak lidé, kteří jsou na hranici ještě ne/už ano reagují na to, když je automaticky pustím sednout.

b) kvantitativní

Tento výzkum by doprovázel výše uvedený kvalitativní výzkum a probíhal by prostou formou dotazníku pokládaného všem lidem, kteří se naskytnou na zastávkách MHD. Ptal by se na tři otázky: 1) Co je pro vás důvodem pustit někoho v MHD sednout (možnosti: stáří, viditelné zranění nebo postižení, těhotenství, jedná se o velmi malé dítě, řeknou si o to, jiné)? 2) V jakém věku si myslíte, že máte právo zůstat sedět? 3) Kolik je vám let? Odpovědi na druhou otázku by se pak ještě roztřídily podle věkových kategorií určených třetí otázkou.

k textu *Je česká psychiatrie v krizi?*

a) kvalitativní

V poslední době vzrůstá uvědomělost veřejnosti o depresi jako vážné psychické chorobě. O depresi

byly natočeny dokumenty a napsány knihy, které ji lidem nejen představily, ale též přispěly k tomu, aby tato choroba nebyla podceňována. Deprese se dá léčit jak psychofarmaky, tak individuální nebo skupinovou terapií. Dobrý výzkum by byl takový, kdy by výzkumník jako nezúčastněný pozorovatel přihlížel takové skupinové terapii, kde by mohl sledovat průběh několika sezení a doplnit to rozhovory s lékařem a pacientem – to je nicméně těžko zařiditelné, takže by se mohl výzkum provést například formou rozhovoru s lékaři, případně se studenty zaměřenými na psychiatrii. Rozhovor by se ptal po jejich názoru na tuto nemoc, proč si myslí, že je v současné době tolik rozšířená, zda vždy byla a byla jen nesprávně diagnostikována, jakým problémům musí pacienti s depresí čelit, zda si myslí, že je lepší léčba psychoterapií nebo léky.

b) kvantitativní

Tento výzkum by srovnával statistiky z let 1998 a 2008 – počet diagnostikovaných psychických chorob, podíl podle typu choroby. Pak by se zaměřil na depresi a její druhy (mírná, středně těžká, těžká, těžká s psychotickými příznaky) a způsoby jejího léčení (psychoterapie, psychofarmaka).